

VOJNIŠKI OSNOVNOŠOLSKI ČASOPIS

VOJČ

DOGODKI

POGOVORI

REPORTAŽE HUMOR

GLASBA KULTURA

HOROSKOP ANKETE

IZJAVE

DECEMBER 1999

IZ VSEBINE

LEP POZDRAV V ZIMSKEM JUTRU!

DOGODKI

VOJČ POROČA

IZJAVA MESECA: Pomočnica ravnateljice,
ga. Olga Kovač

REPORTAŽA:

V Sorževem mlinu

Trgovina za male živali

V NAŠEM KRAJU: Psihiatrična bolnišnica Vojnik

VOJČ SE POGOVARJA:

Majda Rojc, ravnateljica OŠ Vojnik

Andrej Šifrer, pevec

Jože Prah, vojniški kaplan

OBISKALI SMO JIH...

Družina Jurgec: Popolna gasilska družina

ANKETA: Naši vzorniki

VOJČEVI DOPISNIKI: POŠ Nova Cerkev

KURA, ŠE KULTURA...

Pesmi

Moj vsakdan

GLASBA: Lojtrca melodij, kupon

ZVE(Z)DNO NEBO: Horoskop

(H)UMORISTI

ZA SLOVO:

VOJČ-a smo ustvarili...

Od tisočletja...

Člani uredniškega odbora:

Laura Belak, Mojca Čretnik, Patricia Delčnjak, Urban Jezernik,
Tomaž Jeraj, Lea Jurgec, Urša Jurgec, Tamara Kosem,
Nastja Ledinek, Boštjan Lubej, Primož Oprčkal,
Lea Preložnik in Jan Stropnik,

Urednica glasila: Lea Jurgec, 8. c

Likovna oprema: Nastja Ledinek, 6.d

Jezikovni pregled: Aleš Kolšek

Tehnična ureditev, računalniški prelom: Jurij Uranič

Mentorica novinarskega krožka: Nina Maruška Sedlar

Tisk: INO-Grafično podjetje d.o.o.

Naklada: 800 izvodov

VOJČ – Vojniški osnovnošolski časopis je glasilo učencev predmetne stopnje Osnovne šole Vojnik ter podružničnih šol. Izdajajo ga člani novinarskega krožka OŠ Vojnik. Naslednja številka bo izšla v začetku februarja 2000.

Ta izvod je brezplačen.

Lep pozdrav v zimskem jutru!

Pa smo spet storili natanko to. Kaj? Tretjič v sodobni zgodovini naše šole smo spremenili ime šolskega glasila. Legendarnega AHA-ja se gotovo še spominjate, kamor koli je prišel, je pobiral nagrade in priznanja, na kar smo še vedno vsi na šoli zelo ponosni. Potem se mu je pridružil ČAS-OPISEK, ki je bil namenjen predvsem zabavi, razvedrilu in informacijam na rezrednji stopnji.

In sedaj? Novi novinarji, nova mentorica, novi računalniški programi... Hja, če se malo pohvalimo, na šoli imamo že okoli štiridiset računalnikov. In novo šolsko glasilo, natančneje časopis, ki je dobil ime po prikupni bubici, ki je maskota naše šole. Bubi je, zaradi kraja, v katerem živi, ime VOJKO, novemu šolskemu časopisu pa VOJČ. Vojniški osnovnošolski časopis. Kuuul, a ne?

Kratko in jedrnato ime, pa še veliko pove. Prav takšni se bomo pri pisanju in izdajanju časopisa trudili biti tudi mi.

Kot pravi novinarji bralcem posredujemo vse pomembne in manj pomembne informacije; s kasetofonom, beležko in fotosom smo prisotni na vsakem pomembnem šolskem dogodku in včasih smo tako zelo vztrajno radovedni, da nas imajo nekateri že dovolj... Večina učencev in učiteljev pa vendarle komaj čaka, da izide prva številka šolskega časopisa.

Ker se bomo trudili, da bi delali kot pravi novinarji, bomo VOJČ-a izdajali vsak mesec.

Upamo, da nam bo uspelo in da ste z nami tudi vi. Vsaj v mislih. Saj ste, a ne? Podprete (ali kritizirate ali bombardirate – vendar le z besedami, ker se trudimo živeti v šoli brez nasilja) pa nas lahko tudi v dejanjih: Pišite nam na naslov: OŠ Vojnik, Prušnikova 14, 3212 Vojnik, s pripisom "Za VOJČ-a", kakšno prijazno pisemce pa nam lahko pošljete tudi po elektronski pošti (vojc-vojnisk@hotmail.com).

Zdaj pa pogumno odprite naslednjo stran in se nas lotite. Saj veste, kaj piše na naši spletni strani na Internetu: "Pozor, včasih je lahko tudi neprijetno!" Vendar je smiselno vztrajati.

Torej? Si res upate storiti to? Ostanite z nami! In srečno. Tudi v novem tisočletju.

Vaš Vojč

BILI SMO NA LIKOVNI KOLONIJI

V četrtek, 8. oktobra 1999, sva z Gordano Došen odšli na dva dni trajajočo likovno delavnico, ki jo je organizirala Medobčinska zveza prijateljev mladine občin Celje, Štore, Vojnik in Dobrna.

Odpeljali smo se na Hom, kjer smo se nastanili v koči, nato pa smo pekli kostanj. Popoldne smo risali z ogljem, zvečer pa smo imeli kviz. V petek dopoldne smo slikali s tempera barvicami v čudoviti naravi. Imeli smo zelo lepo vreme, ki je naravo še polepšalo. Popoldne smo se dobre volje in razigrani z novimi vtisi in novimi prijatelji vrnili domov. Imeli smo se lepo in upam, da še bom lahko šla na kakšno podobno likovno kolonijo.

Urša Jurgec, 6.c

OTROŠKI PARLAMENT NA OŠ VOJNIK

V petek, 8. oktobra 1999, je bil v telovadnici OŠ Vojnik otroški parlament na temo Imava se rada. Učenci smo lahko postavljali vprašanja na temo ljubezni, prijateljstva, medsebojnih odnosov, spolnosti in z drugih podobnih področij, ki zanimajo najstnike.

Parlament so vodili Sara, Katja, Petra, Anže in Miha ter gospa Nina Maruška Sedlar. Vprašanja so pozneje, na okrogli mizi, posredovali strokovnjakinjama, ki sta se udeležili okrogle mize na naši šoli. Na občinski otroški parlament v Celje pa bodo odšli Sara, Katja in Miha. Prireditev so snemali člani ŠVOKa.

Lea Jurgec, 8. c

OKROGLA MIZA O SPOLNOSTI

Na okrogli mizo, ki je bila na šoli v sredo, 13. oktobra, sta kot gostji sodelovali zdravnici – Ksenija Goste, dr. med., ki vodi Šolski dispanzer v celjskem Zdravstvenem domu, ter Cveta Avguštin, dr. med., ki v celjskem Zavodu za zdravstveno varstvo vodi oddelek za socialno medicino.

Okrogle mize so se udeležili tudi nekateri starši ter predstavnice občine. Učenci so gostjama postavljali vprašanja, o katerih so govorili tudi med otroškim parlamentom. Bilo je zelo zanimivo, saj smo dobili odgovor na veliko vprašanj, povezanih s spolnostjo, ljubeznijo, z virusom aids ter z drugimi boleznimi. Okrogla miza je trajala približno dve uri, na njej pa je sodelovala tudi ravnateljica naše šole, gospa Majda Rojc.

KOSTANJEV PIKNIK

V nedeljo 10. oktobra 1999 smo imeli v vasi Kladnart nad Vojnikom kostanjev piknik. Stari starši in drugi sorodniki smo se že teden prej pripravljali na ta dan. Nabirali smo kostanj, naredili smo dva kamina, pripravljali smo mize in stole ter se pri vsem delu tudi zabavali. Stara mama je spekla deset hlebov kruha v kmečki peči.

V nedeljo smo se nekateri Vojničani peš odpravili v Kladnart, od tam pa smo pot nadaljevali do Konjiške gore. Ker nam vreme ni bilo preveč naklonjeno, je bil razgled s stolpa nekoliko slabši kot ponavadi. Nazaj smo se vrnili po petih urah. V Kladnartu so med tem časom že pripravili ogenj. Po prihodu s Konjiške gore smo vsi dobili skodelico čaja, da smo se ogreli. Nekaj ljudi je v Kladnart prišlo kar z avtomobili. Strica Karli ter Ivan sta začela peči kostanj. V Kladnartu se je začela prava veselica. Otroci so se lovili, igrali z žogo in se pogovarjali. Ker je na piknik prišel tudi glasbenik s svojo harmoniko, so odrasli plesali in vriskali. Bližala se je noč in ljudje so začeli odhajati. Po planince je prišel avtobus, s katerim smo se odpeljali v Vojnik. Ta dan smo preživeli lepo in upam, da bo kostanjev piknik v Kladnartu postal tradicija.

Lea Preložnik, 7. d

VOJČ POROČA

PAPEŽ JANEZ PAVEL II. V SLOVENIJI

Pred približno enim letom se je začelo govoriti, da pride 19. septembra 1999 papež v Slovenijo, da bo razglasil Antona Martina Slomška za blaženega. Slovenci smo se na ta dan zelo pripravljali in ga tudi težko pričakovali. Končno je prišel 19. september.

Zjutraj smo se ob sedmih odpeljali z avtobusom proti Mariboru. Ko smo se približevali mestu ob Dravi, smo videli velike množice ljudi, ki so se bližale prireditvenemu prostoru. Prevzel me je poseben občutek. Koliko ljudi se bo zgrnilo na prostor, kjer pričakovali človeka, ki je vodja vatikanske državnice in najpomembnejši predstavnik katoliškega sveta.

Morali smo skozi kontrolne postaje, kjer so pregledali, če ima kdo s seboj kakšno nevarno stvar. Tudi to je bilo zanimivo.

Posedli smo na klopi, ki so bile pripravljene za nas. Posamezniki in skupine so prepevali in čas je hitro mineval. Najbolj so mi bili všeč Zambijci, ki so prepevali Slomškove pesmi. Na velikem ekranu smo zagledali papeža, ki je prišel iz letala. Kmalu zatem je bil na prireditvenem prostoru. Mahali smo z zastavicami, vzklikali.

Nekateri so jokali. Bilo je čudovito. Ko je pred oltarjem razglasil Slomška za blaženega, sem si mislila kot že tolikokrat: "Kakšno srečo imamo, da živimo v tem času. Koliko ljudi bi si želelo to doživeti, pa niso mogli."

Po končani maši smo šli peš do avtobusov. Noge so postale žuljave, a ogledali smo si Maribor in s seboj ponesli čudovite spomine.

OSMOŠOLCI OŠ VOJNIK NA EKSKURZIJI V PREKMURJU

V petek, 15. oktobra 1999 ob 6.45., smo se učenci osmih razredov zbrali pred šolo, ob sedmi uri pa smo se odpeljali proti Prekmurju.

Peljali smo se skozi Slovenske Konjice, kjer smo iz avtobusa opazovali Dravinjske gorice, do Slovenske Bistrice. Tukaj smo imeli prvi postanek, kjer smo tudi malicali. Nato smo pot nadaljevali do Moravskih Toplic, kjer smo si ogledali hotel Ajda. Tukaj nam je tudi gospa vodnica pokazala zunanje ter notranje bazene ter opisala zgodovino Moravskih Toplic. Iz Moravskih Toplic smo se odpeljali do kraja Selo, kjer smo si ogledali znamenito rotundo. Iz Sela smo nadaljevali pot proti Prosenjakovcem, kjer imajo dvojezično šolo, ki deluje v slovenskem in madžarskem jeziku. Kako poteka pouk na tej šoli, nam je razložila tamkajšnja ravnateljica. Povedala pa je tudi, da imajo samo 91 učencev. Znamenitost te šole je čebelnjak, ki stoji za šolo. Nato smo nadaljevali pot proti Motvarjevcem, kjer smo imeli težko pričakovano kosilo. Po kosilu smo šli v kraj Filovci, kjer je še vedno živa znamenita obrt Prekmurja, lončarstvo. Lončar nam je pokazal, kako se iz gline izdeluje posoda in kako jo žgejo. Pot smo nadaljevali proti Bogojini, ki je znana po cerkvi, ki jo je zgradil arhitekt Jože Plečnik. Po ogledu cerkve smo se odpeljali v Veliko Polano, na domačijo pisatelja Miška Kranjca. Gospodična Melita Kranjec nam je predstavila življenje tega znanega slovenskega pisatelja, nato pa smo si ogledali prostore v hiši ter njegove knjige in pisma. Prišel je čas vrnitve in z avtobusom smo se odpeljali proti Vojniku. Seveda pa smo med vožnjo proti Prekmurju poslušali tudi razlago vsega, kar smo videli ob poti ter tudi razlago raznih šeg, navad in značilnosti Prekmurja. Del teh razlag nam je pripravila gospa Bernarda Gaber, nekaj pa smo jih pripravili učenci v obliki referatov. Na ekskurziji v Prekmurje so nas, učence osmih razredov spremljali učitelji gospa Bernarda Gaber, gospa Amalija Kožuh, gospod Jurij Uranič in gospod Gregor Rojc. Preživeli smo naporen in hkrati zanimiv dan, domov pa smo se vrnilo zadovoljni in polni novih doživetij.

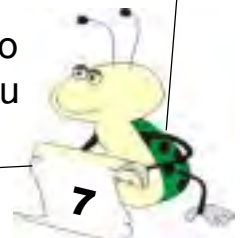
Lea Jurgec, 8.c

PRVI ŠOLSKI PLES

V četrtek, 28. oktobra je bil v avli OŠ Vojnik prvi šolski ples v letošnjem šolskem letu.

Udeležila se ga je večina učencev od petega do osmega razreda. Kot je opazil VOJČ, so se vsi imeli zelo dobro.

Šolski ples je, kot ponavadi, minil brez incidentov, odlično glasbo so vrteli člani ŠVOK-a, naslednji šolski ples pa bo še v tem tisočletju oziroma tik pred novoletnimi počitnicami.

MLADINSKI PEVSKI ZBOR NA GLAŽUTI

V petek, 22. oktobra, smo se člani mladinskega pevskega zbora odpravili prepevat na Pohorje. Morda se sliši nenavadno, a nam se je zdelo prijetno oditi za tri dni na intenzivne vaje na Glažuto.

Na Pohorju je bilo že mrzlo, a v prijetno zakurjeni in gostoljubni koči nas hlad ni motil. Gospa Emilija Kladnik Sorčan, naša pevovodkinja, nas je razvrstila po sobah in že se je vaja začela. Razdeljeni smo bili po glasovih. Prvi glas, ki ga je učil gospod Jure Uranič, je moral vaditi v mrzlem disko klubu. Drugi glas je prevzel gospod Aleš Kolšek, tretjega pa zborovodkinja.

Zvečer smo imeli zabavni "Pokaži kaj znaš" z voditeljem Alešem in glavnim snemalcem Juretom. Prehitro je bilo treba v postelje, saj je bila sobota zelo naporna. Peli smo ves dan, vseeno pa smo zvečer imeli še dovolj glasu za zabavo ob ljudskih pesmicah. Ponoči nekateri niso mogli zaspali, saj se je bilo treba veliko pogovoriti, kregati in smejeti.

Prehitro je prišla nedelja. Po dopoldanski vaji smo se po kosilu odpravili na Areh, kjer smo srečali gospo Ledinek na družinskem izletu. Za pohod in rekreacijo je skrbel gospod Gregor Rojc. Ko smo se vrnili, so v koči že čakali nekateri starši. Predstavili smo se jim z zabavnim programom,

ki sta ga pripravila gospa Jurgec in gospod Kolšek. Zahvalili smo se tudi osebju koč in se z avtobusom odpeljali proti Vojniku. Pred šolo nas je z nasmehom sprejela gospa ravnateljica in naši domači. Imeli smo se zelo lepo in si želimo še več takšnih vaj.

IZJAVA MESECA

Narisala: NASTJA LEDINEK

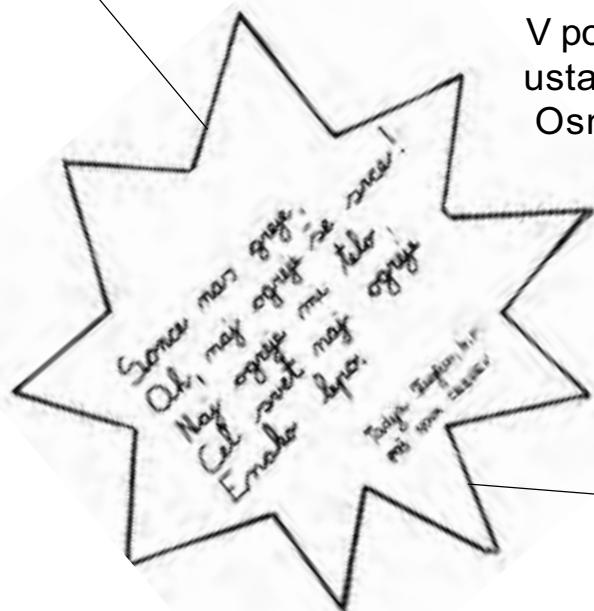
Olga Kovač, pomočnica ravnateljice OŠ Vojnik, o tem, ali verjame v horoskop:

"Horoskop je, vsaj zame, zelo širok pojem in v njem lahko vidimo marsikaj. Veliko je odvisno od tega, kako na horoskop gledamo in kaj menimo o tem, da je naša usoda začrtana v zvezdah oziroma odvisna od tega, kakšen je bil položaj zvezd v trenutku, ko smo se rodili. V horoskopu verjamem le temu, kar godi meni, vendar nanj verjetno gledam z drugačnega vidika kot vi. Kadar imam čas, ga preberem, zagotovo pa ga nikoli ne iščem

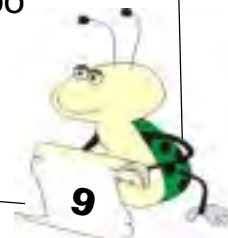
zato, da bi se ravnala po tem, kar piše v njem. Včasih ga preberem iz radovednosti, drugič pa iz zabave. Sama horoskopov nisem nikoli pripravljala in tudi nimam te želje, saj bi se lahko zgodilo, da bi kdo od tega preveč pričakoval. Radijski horoskop me največkrat prebudi med vožnjo v službo. Načrtno horoskopov torej nikoli ne iščem, prisluhnem ali preberem pa ga vsakokrat, ko mi pride na pot."

Zadnja novica:

NAŠI STARŠI SO USTANOVILI KLUB "SONCE"!

V ponedeljek, 29. novembra 1999 je bil na OŠ Vojnik ustanovni sestanek "SONCA" - Kluba staršev pri Osnovni šoli Vojnik. Med sestankom so izvolili predsednico, podpredsednika in člane organizacijskega odbora ter sprejeli načrt dela za to šolsko leto. Ukvarjali se bodo s programi, povezanimi z nenasiljem in z bojem proti drogam, prvi projekt, ki se ga bodo lotili, pa bo preverjanje teže šolskih torbic, saj so te za nas vse prevečkrat pretežke.

V Sorževem mlinu

V vasi Nova Cerkev, natančneje v Polžah, stoji **SORŽEVA DOMAČIJA**, ki zaradi svojih posebnosti privablja mnogo turistov. Najpomembnejši posebnosti sta gotovo mlin in žaga na vodni pogon, zraven pa sodijo tudi kozolec (Topler), čebeljak in stara kočija.

Mlin od znotraj

Mlin je najstarejša stavba na domačiji in je starejši od žage. Zgrajen naj bi bil med 16. in 17. stoletjem. Je še kar dobro ohranjen in tudi obnovljen. V njem še zdaj meljejo zrnje. Potok, ki poganja mlin in žago, je narejen umetno in je speljan iz bližnjega potoka Hudinja, v katerega se ob koncu tudi izliva. Sedaj mlin poganja eno mlinsko kolo, prej pa so ga poganjala kar tri. V tem mlinu zmeljejo na leto kar 15.000 kilogramov zrnja.

Žaga

Žaga je mlajša od mlina, zgrajena pa je bila leta 1842. Njena posebnost je ogromno vodno kolo, ki je drugo največje v Sloveniji, saj ima v premeru 5,5 metra. Žaga ponovno obratuje od leta 1988, ko so jo obnovili.

Turistične dejavnosti

Na kmetiji se ukvarjajo tudi s turističnimi dejavnostmi. K njim prihajajo gosti različnih držav, celo iz ZDA, Kitajske, Nepala, Velike Britanije... Gosti lahko najamejo apartmaje in naročijo različne celodnevne obroke. Prodajajo tudi različne vrste mok, zrnje zanje pa pridelajo sami. Imajo svojo blagovno znamko, ki jo uporabljajo za embalažo različnih živil, ki jih prodajajo različnim gostom in kupcem (med, kruh, moka...).

Domačija

Na domačiji redijo ovce, kokoši in race, imajo pa tudi hišne ljubljence – psa in mačke. Pridelki, ki jih pridelajo na poljih, so pridelani brez umetnih gnojil. K domačiji sodi kozolec stara domačija, hlev, hlev, hiša, mlin in žaga.

Za to, da mlin in žaga še vedno stojita in obratujeta ter da nista propadla kot jih je večina ob potoku Hudinja, je najbolj zaslužen gospodar Oton Samec. Soržev mlin in žaga sta samo ena od pomembnih značilnosti občine Vojnik, ki ju je vsekakor potrebno ohraniti, saj nas bodo zaradi takšnih znamenitosti na področju turizma v svetu še bolje poznali.

Trgovina za male živali

Z Boštjanom sva neko soboto dopoldne obiskala trgovino Ara v Celju, kjer že štirinjasto leto prodajajo male živali. Prodajalcu, s katerim sva se pogovarjala, je ime Miro, povedal pa nama je, kakšne živali prodajajo, kako za njih skrbijo in na kakšen način trgovina deluje.

“Med malimi živalmi prodamo največ rib, ptic kot so papige, kanarčki ter glodalcev, na primer belih mišk in hrčkov. Živali, ki jih prodajamo v trgovini, vzrejamo večinoma sami, nekaj pa jih uvozimo iz tujine. Živali hranimo s hrano za živali. Razen rib, ptičev in glodavcev prodajamo tudi različne plazilce, med katerimi so najbolj zanimive kače, mačke, psi,

prodajali pa smo tudi že opice in nekatere druge eksotične živali. Seveda se živali pri nas tudi pari, trudimo pa se, da bi zanje čim bolj skrbeli in da jim, dokler ne najdejo novih lastnikov, ne bi nič manjkalo,” je povedal gospod Miro, ki so mu med vsemi živalmi, ki jih prodajajo v prodajalni Ara, najbolj všeč ribe.

Spoštovani bralci!

Letošnji december je nekaj posebnega. Mi bi se temu vzdušju radi pridružili in tudi vam polešali nekaj uric. Zato vam pošiljamo naš šolski časopis, ki smo ga poimenovali VOJČ. Želimo vam prijetno branje in upamo, da boste postali naši naročniki.

V NAŠEM KRAJU ...

Psihiatrična bolnišnica Vojnik

“Na oddelku za zdravljenje odvisnosti je vedno več žensk!”

Na začetku Vojnika že dolgo stoji bolnišnica. Večina sošolcev ji pravi “rumeni hotel”, o tem, kaj se v tej bolnišnici dogaja, pa marsikdo ne ve prav veliko. Vse, kar vem sama, je, da v tej ustanovi zdravijo ljudi, ki zbolijo za kakšno duševno boleznijo, in tiste, ki so odvisni od alkohola ali kakšnih drugih drog.

Gospa Stanislava Kozlevčar je v tej bolnišnici zaposlena kot socialna delavka. Z njo sem se pogovarjala o tem, kakšno je delo v tej bolnišnici in kako zdravijo bolnike.

Kakšen je namen psihiatrične bolnišnice?

Osnovni namen je nuditi zdravstveno psihiatrično oskrbo za regijo z okoli 320.000 prebivalci.

Kateri strokovni delavci so zaposleni v bolnišnici?

Zavod zaposluje približno 150 ljudi, največ jih živi na območju občine Vojnik ali v bližnji okolici. Od tega je trenutno 12 zdravnikov, 3 psihologi, trije socialni delavci, 4 delovni terapevti, medicinske sestra, kuharja, tehnično osebje in delavci, zaposleni v upravi.

Kakšno je vaše delo?

Delam kot socialna delavka na Oddelku za zdravljenje odvisnosti, kjer sem vključena v terapevtsko delo.

Ali je to delo težko opravljati?

V bolnišnici se dela predvsem skupinsko. To pomeni, da je vsak zadolžen in odgovoren za svoje delo, kar je boljše, ker gre za izmenjavo različnih strokovnjakov in mnenj ter tako tudi za izmenjavo različnih pogledov na obravnavo.

Kaj je vzrok za to, da to bolnišnico imenujejo s slabim imenom “norišnica” in kdaj se je ta stavba začela uporabljati kot bolnišnica?

Verjetno sega vzrok slabemu vzdevku v zgodovino nastanka bolnišnice. Leta 1891 se je ustanova imenovala Oblastna hiralnica v Vojniku (dom za mestne reveže), po osvoboditvi 1945. leta pa se je preimenovala v Dom onemoglih v Vojniku. Novo obdobje v

obstoju doma se je začelo 1954. leta, ko so vse socialne ustanove prešle na drugačno organizacijo dela. Dom se je imenoval Dom oskrbovancev, ker je naslov bolj ustrežal norem času in tudi samemu značaju doma, ki je bil takrat še vedno dom za reveže. Leta 1959 je bil dom ukinjen, oskrbovance so prestavili v druge domove in zgradbo temeljito obnovili. Nevropsihiatrični oddelek je bil odprt leta 1959, potem pa je dobil ime TOZD Nevropsihiatrija Vojnik. Po preselitvi nevrološkega oddelka v novi del celjske bolnišnice leta 1989 je v Vojniku ostal le psihiatrični oddelek.

Ali se pacienti po končanem zdravljenju vračajo po nasvete?

Pacienti so po končanem bolnišničnem zdravljenju usmerjeni v ambulantno vodenje, ki se lahko izvaja pri nas ali pa v Psihiatričnem dispanzerju, ki deluje pod okriljem Zdravstvenega doma v Celju.

Koliko je pacientov in za kakšne bolezni se zdravijo?

Zavod razpolaga z 210 posteljami. Od tega jih je klasični psihiatriji namenjeno približno 150, zdravljenju odvisnosti 30 in usmerjenim v rehabilitacijo 30. Rehabilitaciji je namenjena dislocirana enota Ravne pri Šoštanju.

Kako pacienti preživljajo dan?

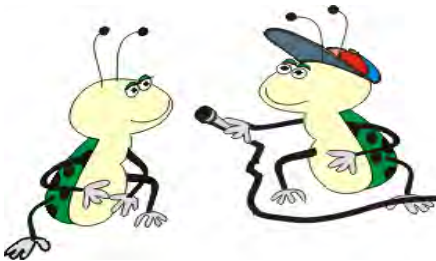
Pacientom se omogoča, da dneve preživljajo čim bolj samostojno in odgovorno. Vključeni so v terapevtsko dejavnost (skupine) in delovno terapijo, aktivni pa so tudi pri skrbi za lastno higieno in okolico.

Je med pacienti te bolnišnice več moških ali žensk?

Težko bi ocenila, kar pa se tiče razmerja med moškimi in ženskami na oddelku za zdravljenje odvisnosti, v zadnjem času opažamo naraščanje števila žensk.

Laura Belak, 7. d.

VOJČ SE POGOVARJA VOJČ SE POGOVARJA

**MAJDA ROJC,
ravnateljica OŠ Vojnik:**

“Biti učitelj je pomembno poslanstvo!”

Ravnateljica Osnovne šole Vojnik Majda Rojc to delo opravlja že vse od leta 1992. Prej je na naši šoli dolga leta poučevala matematiko, kar ob vsem delu, ki ga terja vodenje tako velike šole s tremi podružnicami, v nekaterih razredih počne še sedaj. Grafi, enačbe, kvadratni koreni in računi pa se ne skladajo povsem z nasmehom, prijetno gospo ki za vsakogar najde toplo in pravo besedo. Ponavadi se to zgodi takrat, ko jo najbolj potrebujemo. Zato nam ni težko skozi vrata njene pisarne stopiti na pogovor ali po nasvet, zato se včasih, ko pride do kakšnega prepira in mora učenec na zagovor, zgodi, da si zaželi, da bi ga poslali h gospe ravnateljici...

Majda Rojc je ravnateljica, ki naši šoli vdihuje življenje in ljubezen, hkrati pa se zna zelo odločno in naravnost lotiti dela, ki sodi k njenemu delu. Brez nje si življenja na šoli skoraj ne moremo predstavljati in tudi zaradi mlajših učencev, ki so na podružničnih šolah, si želimo, da bo našo šolo vodila še dolgo.

Malo po začetku poslednjega šolskega leta v tem tisočletju, tik pred uvajanjem devetletne osnovne šole in med pripravami in načrti za povečanje naše šole, ki že nekaj časa poka po vseh šivih, smo se odločili, da bomo našo ravnateljico, gospo Majdo Rojc, povprašali o lepoteh in skrivnostih njenega poklicnega in osebnega življenja.

Kaj pomeni biti ravnateljica?

Najbolj na kratko rečeno je to pedagoška delavka, ki vodi in usmerja življenje in delo šole na poteh k zastavljenemu cilju.

Ste si kdaj, ko ste hodili še v osnovno šolo, mislili, da boste nekoč učiteljica in ravnateljica?

Ne. Vedela pa sem, da bo moje delo tesno povezano z otroki in mladostniki.

Kaj menite o devetletki?

Devetletka je že tu. Na nekaterih šolah v Sloveniji so letošnje šolsko leto začeli izvajati nov program uvajanja devetletne osnovne šole. Zato nima smisla govoriti o kakršnih koli pomislekih. Z zanimanjem pa pričakujem prve informacije o izkušnjah z devetletko.

Kako je OŠ Vojnik pripravljena na devetletko?

V začetku lanskega leta smo pripravili celoten načrt prehoda na devetletko. Pripravljeni smo teoretično, imamo usposobljene učitelje, žal pa nimamo osnovnih prostorskih pogojev. Manjkajo nam učilnice, kabineti, knjižnica, telovadnica, večja jedilnica...

Ali je velika odgovornost biti ravnateljica?

Do svojega dela čutim veliko odgovornost. Najtežje je sprejemati pomembne odločitve in teh pri mojem delu ni malo. Kljub temu, da si pridobim mnenja sodelavk in sodelavcev, poiščem nasvet strokovnjakov s posameznega področja in vse pretehtam še z ljudmi, ki me imajo radi. Vendar je končna odločitev moja. In če tudi vem, da je odločitev pravilna, pa je vendar kdo razočaran, prizadet ali žalosten, mi to kot breme leže na dušo.

OŠ Vojnik ima kar tri podružnice, kar verjetno zahteva dobro organizirano delo.

Naša šola ima tri podružnične šole: Novo Cerkev, Socko in Šmartno. V Novi Cerkvi in Šmartnem so štirje razredi, v Socki trije, ker sta tretji in četrti razred kombinirana. To pomeni, da so učenci tretjih in četrtih razredov v istem razredu, pouk pa je organiziran v dopoldanskem času. Kar nekaj učencev se v šolo pripelje s šolskim prevozom. Tako kot v Vojniku imajo organizirano šolsko prehrano; kosilo jim vozimo z matične šole. Seveda pa je delo na podružnicah tudi nekaj posebnega. Občudujem kolegice in kolega, ki pripravljajo javne prireditve za starše in krajanje. To vzdušje v dvorani kulturnega doma v Šmartnem, gasilskega doma v Novi Cerkvi ali v večnamenskem prostoru v šoli Socka je potrebno doživeti. Včasih prav čutim valovanje pozitivne energije in takrat z vsem svojim bistvom spoznam, kako srečna sem prav na naši šoli.

Kaj vas lahko razjezi?

Jezi me ljudje, ki so zelo kritični do drugih, pa silno popustljivi do sebe ali pa svojih napak sploh ne vidijo. Jezi me, če nekdo v vsem vidi nekaj slabega, negativnega. Jezi me tudi zaključki na podlagi netočnih ali zamolčanih informacij. Žalostna sem, ko vidim, da se komu dogaja krivica. Vem namreč, da lahko to zelo boli.

Imate podobo najljubšega učenca?

Na to ne morem odgovoriti tako, kot pričakuješ. Kot dekle tvojih let namreč nisem imela nobenega idola; ne na stenah moje sobe in niti v šolskih zvezkih ni bilo fotografij filmskih igralcev ali pevcev. Tako tudi nimam podobe učenca, ki bi mi bil najbolj pri srcu. Rada imam vsakega otroka, spoštujem njegovo osebnost, kar pa ne pomeni, da nisem kdaj tudi huda. Otroci imajo pravico biti otroci in tako kot delamo napake odrasli, jih delajo tudi otroci. Potrebno jim je dati priložnost, da napako popravijo, ne pa jih kar tako označiti. Upam, da sva se razumeli: vsi učenci so mi zelo pri srcu.

Je kakšno delo, ki ga ne marate preveč?

Nimam rada nepotrebnega administrativnega dela. Žalostna sem, če moram reševati različne konflikte. Sicer pa ob neljubem delu vzdihnem: "To je pač naloga ravnateljice," in se potem, ko ga opravi, lotim dela, ki ga imam rada.

Kateri so bili vaši najljubši predmeti v osnovni šoli?

Slovenski jezik in vsi drugi predmeti, samo športne vzgoje nisem marala.

Ste veseli priznanj, ki jih dobivate za svoje delo?

Veliko pa je priznanj, ki mi mnogo pomenijo. Takšnih, ki jih lahko daš v okvir in napišeš v spominsko knjigo, nisem dosti dobila. Največja sreča zame je prijetno vzdušje v kolektivu ali trenutek, ko mi kdo mimogrede navrže: "Ti si čisto v redu." Lepo je tudi, ko učenci ne pogledate v tla, kadar se srečamo na hodniku, ampak se pošalimo in poklepetamo. Tudi vaši starši, ki pridejo na pogovor, so mi v veliko veselje.

VOJČ SE POGOVARJA VOJČ SE POGOVARJA

Tudi vaš sin Gregor se je odločil, da bo postal učitelj. Mislite, da je pri odločitvi nanj vplivalo vaše delo?

Direktno verjetno ne. Se pa od zgodnjega otroštva veliko pogovarjava in vedno, ko je pogovor nanesel na moje delo, sem mu o tem veliko pripovedovala. Grega ve, da zame ni lepšega poklica kot je biti učitelj. Morda se želi prepričati, ali je to res in ali ljubezen do učiteljskega poklica velja tudi zanj.

Revija Otrok in družina vas je razglasila za naj ravnateljico meseca julija v Sloveniji. Ste bili veseli?

Tega sem bila zares zelo vesela. Pa ne toliko same razglasitve kot načina, na kakršnega so moje kolegice, kolegi in učenci to izpeljali. Pojma nisem imela, da pošiljajo glasovnice in nisem vedela nič o tem, dokler me ni poklicala novinarka revije. Ne morem opisati občutkov, ko te objame val prekipevajočih čustev in se ti zdi, da bi poletel prav proti nebu.

Kakšna bi bila idealna šola po vaših merilih?

Zame bi bila idealna tista šola, v katero bi vsak dan z veseljem in iskreno željo po pridobivanju znanja prihajali tako otroci kot njihovi učitelji.

Kakšni so cilji Osnovne šole Vojnik?

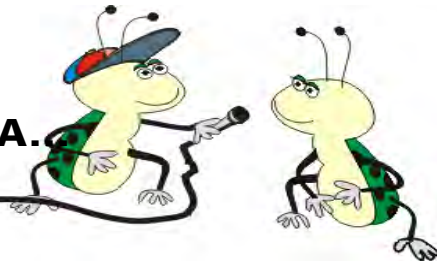
Najpomembnejši cilj je, da se približamo idealni šoli. Sicer pa se postopoma pripravljamo na prehod na devetletko; že nekaj let si prizadevamo, da bi zgradili prizidek, saj je nujno, da šolo povečamo.

Kaj pa vaše osebne želje in cilji?

Želim si zdravja in modrosti za premagovanje težav, ki spremljajo vsakogar med nami. Želim si, da bi bili srečni vsi ljudje, še posebej pa tisti, ki jih imam rada. Tudi moj najpomembnejši osebni cilj je seveda povezan s šolo. Varno bi jo rada pripeljala do prenove in upam, da mi bo to, s pomočjo kolegic in kolegov ter seveda tudi vas, učencev in vaših staršev, tudi uspelo.

LEA JURGEC, 8. c

POGOVOR Z ANDREJEM ŠIFRERJEM
V majhni bučki se je nekaj premaknilo!

Konec septembra je v sklopu občinskega praznika Občine Vojnik na naši šoli gostoval znan slovenski pevec Andrej Šiferer. Andreja se po številnih znanih in uspešnih pesmih še vedno spominjajo tudi naši starši, saj jih je kar nekaj prišlo na koncert v šolsko telovadnico.

Po lepem koncertu je Andrej Šiferer prodajal svojo novo zgoščenko, mi pa smo mu postavili nekaj vprašanj.

Zakaj pojete?

Dolgo časa nisem vedel, kaj je moje poslanstvo. Vsak pride na svet z določeno nalogo. Pojem zato, da besede, s katerimi hočem nekaj povedati, dobijo žlahtno podlago. Pravzaprav mi je bilo to poslanstvo bolj namenjeno. Tega, da bom nekoč pevec, si namreč nisem izmislil sam.

Kako ste se navdušili za prepevanje in kdo je kriv, da igrate kitaro?

Starši pravijo, da sem že kot dojenček cincal ob glasbi, kar pomeni, da se je ob poslušanju nekaj premaknilo v majhni bučki. Kasneje sem videl svoje idole v športnikih in glasbenikih. Tako je še zdaj. Zelo veliko so v glasbi naredili tisti, ki so avtorji tekstov in glasbe in zato sem jih začel počasi posnemati. Doma sem imel plakat Jamesa Taylorja in najprej sem začel posnemati njega. Želel sem si igrati kitaro in ljudem ob kitari kaj zapeti, jim kaj povedati. Zgodilo se je precej več.

Kje najraje nastopate?

Nastopam marsikje – v vrtcih, šolah, domovih za upokojece... Najraje nastopam pred ljudmi, ki me poslušajo. Moti me, če vmes govorijo, jedo in počenjajo druge stvari, ki ne sodijo na koncert.

Katera vaša pesem vam je najbolj pri srcu?

Najbolj so mi pri srcu zadnje pesmi. Ena od njih je Ptica z nebes - to je Kora, na katero sem zelo ponosen.

Ali še vedno pojete med zdomci?

Nazadnje sem bil v Argentini leta 1993. Zdaj med zdomce ne hodim, mogoče pa v prihodnosti bom.

Ali kdaj zapojete vaši ženi?

To pa malokrat, skorajda ne.

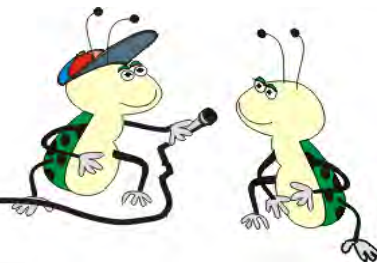
Kaj najraje zapojete vašemu najmlajšemu otroku?

Kori zapojem, kar hoče.

VOJČ SE POGOVARJA

Kje vam je bilo najlepše?

Ni pomembno, kje si, pomembno je, s kom si. Najraje sem z ljudmi, ki jih imam rad.

Imate kitaro vedno s seboj?

Kitaro imam s seboj velikokrat, morda prevečkrat. Včasih jo namenoma ne vzamem. Ko me ljudje vidijo, namreč mislijo, da bom kar igral in če kitare nimam s sabo, se kar čudijo.

Kako povezujeate službo in glasbo?

Sedaj je glasba moja služba.

Kaj vam glede glasbe svetujeta vaša starejša otroka?

Na splošno mi svetujeta, naj čim manj težim. Kar se pa glasbe tiče, imata včasih pripombe in vprašanja, kako nameravam delati naprej. Povesta mi, kateri komad jima je všeč in ponavadi jima je všeč tisto, kar meni ni.

Kaj vam pomenijo vaši uspehi?

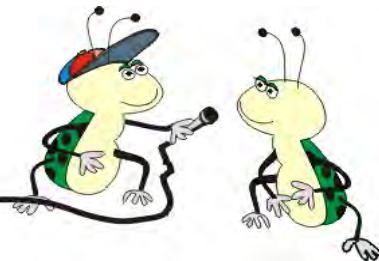
Dajo mi vedeti, da se s svojimi talenti ne smem igrati in da moram biti previden pri tem, kako jih uporabljam.

Kaj bi želeli povedati našim učencem?

Za učence bi rad povedal to, da živijo v čudovitih časih, da so mladi v času, ko se bo tisočletje prelomilo, to je dano redkim generacijam. Naj praznujejo svojo mladost, ker to je najlepše in edino, kar v času življenja res kaj pomeni.

Lea Jurgec, 8.c

VOJNIŠKI KAPLAN: Jože Prah

Kje ste bili doma?

Doma sem bil v kraju Rogatec pri Rogaški Slatini. V družini smo trije otroci imam še dva mlajša brata. Starši pa so zaposleni na kmetiji.

Kakšen se vam zdi domači kraj?

Moj domači kraj je malo oddaljen od centra Slovenije, to je od Ljubljane. Ljudje se ukvarjajo večinoma s kmetijstvom, zdaj je tudi nova občina in v kraju ni nobene industrije.

Ali ste radi obiskovali osnovno šolo?

Osnovno šolo sem od vsega začetka rad obiskoval. Med drugim sem bil odličen učenec od prvega do osmega razreda. In tako sem se ukvarjal z raznimi dodatnimi dejavnostmi, ki so jih nalagali učitelji. Predvsem sta mi ležali matematika in fizika, torej bolj naravoslovni predmeti.

Katere predmete ste imeli najraje?

Najraje sem imel matematiko, fiziko in likovno vzgojo.

S kakšnimi občutki ste prišli k nam v župnijo Vojnik?

Vojnik je zelo velika župnija. Pred tem sem bil na praksi v mali župniji v Halozah v Cirkulanih pri Sv. Barbari. Tam je bilo dva tisoč prebivalcev, tukaj pa jih je sedem tisoč, in to je kar veliko. Prišel sem z mešanimi občutki, saj nisem vedel, kako bo na tem novem delovnem mestu.

Kaj vam je v vašem poklicu najbolj všeč?

Najbolj mi je všeč posredovanje nevidnega sveta ljudem pa tudi duhovnikova vloga, da posreduje med Bogom in ljudmi. V današnji materialistični družbi je težko najti prostor za Boga. To je vplivalo na mojo odločitev. Enkrat so v šoli spraševali, kdo še hodi k maši. Bil sem edini in to je bil povod za mojo odločitev za duhovniški poklic.

S čim se radi ukvarjate v prostem času?

V prostem času berem knjige, ki niso na programu za moje poklicno delo, rad kolesarim, hodim v hribe itd...

Kakšne načrte imate za delo v naslednjih letih?

Moji glavni cilj je: vedno išči resnico in nikoli ne boš razočaran. Predvsem pa sem si zastavil cilj - delo z mladimi, saj kot mlad kaplan lažje najdem stik z njimi.

Kaj bi želeli sporočiti učencem naše šole in bralcem časopisa?

Učencem želim sporočiti, naj vedno iščejo resnico. Izogibajte se laži, ker današnja družba uči: "Laži, pa boš uspešen." Učenci, vi ne delajte tako. Spoštujte svoje starše, saj imajo že veliko življenjskih izkušenj, spoštujte svoje učitelje. Veliko berite, naj vas ne okupira televizija. Dobra knjiga je tista, ki vam lahko razjasni marsikatero stvari.

Učite se radi tuje jezike, kajti to je pot v svet, v Evropo. Danes je v mladih veliko praznine. Materializem ne daje vsega, kar mogoče pričakujete. V krščanstvu skušajte najti pot skozi življenje. Pripomoček za to je tudi Sveto pismo.

JAN STROPNIK, 5. razred

VOJČ SE POGOVARJA

Milena, Jože, Lea, Urška in Uroš Jurgec:
Popolna gasilska družina

Ko sva se pripravljali, da se oglasiva pri družini Jurgec, sta se mama Milena in sin Uroš pripeljala s kolesom. Prišli sva pred vrata, nisva pa si upali naprej. Zmotili sva jih ravno pri kosilu.

Ob soku in lizikah smo se pogovarjali o gasilski družini, ki jo sestavljajo: mama Milena, oče Jože, starejša hči Lea, ki obiskuje osmi razred, Urška, šestošolka in najmlajši sin Uroš, ki bo v prihodnjem letu pričel obiskovati prvi razred. Jože je najstarejši gasilec, saj je to postal, ko je bil star sedem let. Začel je v Gasilskem društvu Gaberje, katerega poveljnik je bil njegov oče. Milena je gasilka 23 let, k društvu pa so jo povabili, da bi pripravljala kulturne programe in urejala časopis. Ker ni vedela, kako se reče kateremu od predmetov, se je začela gasilsko izobraževati. Z Jožetom sta se spoznala leta 1980 v Mozirju, na pionirskem gasilskem taboru. Čez tri leta sta se poročila. Ko sta dobila otroke, so hodili zraven na vaje, ker sta jih pazila sama. Lea pri sedmih letih in Urška pri petih prvič tekmujeta za Gasilsko društvo Vojnik. Ko je bil Uroš star en mesec, so ga imeli na tekmovanjih za maskoto. Urška je pazila nanj in zraven navijala: "Naši bodo zmagali!" Jože hodi požare gasit, Milena z otroki pa fotografira. Jeseni leta 1998 je bila poplavljen šola in družina Jurgec je priskočila na pomoč. Pomagali so čistiti tudi ulice. Jože je bil v akciji 72 ur. Po gasilski izobrazbi je Jože gasilski častnik in strojnik. Po funkciji je vodnik in mentor v pionirski desetini. Milena je višja gasilska častnica, gasilska predavateljica, članica predsedstva, predsednica komisije za zgodovino pri Gasilski zvezi Vojnik in Dobrna. Leta 1980 je bil na OŠ Vojnik ustanovljen krožek Mladi gasilec, ki deluje pod Mileninim mentorstvom.

Letos so bili na regijskem tekmovanju na Planini pri Sevnici, kjer so osvojili 3. mesto, tekmovali pa sta Lea in Urška. "En sodnik je rekel, da je vozil prav narejen, drugi pa, da ni, vendar smo se vseeno dobro uvrstili," se nasmehne Lea. "Lansko leto smo v šoli izdelali raziskovalno nalogo o gasilskih družinah v Vojniku in na Dobrni, kjer smo opisali vse družine z večjim številom gasilcev," pravi gospa Milena. Uroš je pričel tekmovali, ko je bil star pet let, in tako je od takrat družina Jurgec zares popolna gasilska družina.

Lea tekmuje v ženski ekipi, kadar jo potrebujejo. S šolskim društvom pripravljajo programe, sestavlja jih Milena, nastopajo pa otroci. Pišejo prispevke za revijo Gasilec, Ogledalo in Novi tednik. "Ko zazvoni sirena, je pri nas strašen alarm!" povedo vsi člani družine v en glas. Lea in Urška igrata tudi na gasilskih veselicah - Urška igra sintesajzer, Lea pa harmoniko. Milena se je dobro uvrstila že na več tekmovanjih, med drugim tudi v Avstriji. Člani družine Jurgec nameravajo ostati gasilci še naprej. Edino, zaradi česar bi v Prostovoljnem gasilskem društvu Vojnik lahko prenehali delovati kot družina, je lahko, če se bo katera od Jurgčevih deklet v času pubertete močno zaljubila in če njen fant ne bo član gasilskega društva. To so nam za konec povedali člani družine Jurgec pri njih doma, kjer je bilo čutiti toplo in veselo ozračje.

Katarina Stagoj in Jana Jakop

ANKETA

NAŠI VZORNIKI

Zapisi o vzornikih posameznih učencev so nastali med poukom etike in družbe, ko so učenci 7. d med skupinskim delom eden drugemu pojasnjevali in odkrivali, kdo so njihovi vzorniki in zakaj so izbrali prav njih.

Objavljamo nekatere najbolj izvirne opise vzornikov in obrazložitve, zakaj so si naši sošolci izbrali prav **DOLOČENO OSEBO**, ki pri večini sedaj preplavlja šolske zvezke in (vsaj še) stene otroških sob. Torej? Preberite!

Sandi:

“Moj največji vzornik je POPAJ. Všeč mi je zato, ker ima MEGA mišice in ker je zelenjavo – špinačo. Ima dolgo pipo, s katero zadimi Olivijo.”

Anže:

“Moj največji vzornik je Michael Jordan in rad bi bil tak kot je on. Samo to ni v redu, ker je šel v pokoj. Moja največja želja pa je, da bi šel po njegovih stopinjah.”

Simon:

Moj največji vzornik je doktor Fig Fig oziroma pesnik France Prešeren, ker je bil najboljši učenec in je bil zapisan v zlato knjigo.

Vesna:

“Moji vzorniki so Čuki. Zanje sem se odločila, ker dobro pojejo in so lepi, predvsem Marko. Njihove najboljše pesmi so Štorklje, Njene dolge noge in Hozntregarji.”

Maja in Anita:

“Najin vzornik je Ricky Martin, ker je ful luštkan in ima ful dobre pesmi, lep glas, lepo postavo in je zabaven in razumen.”

VOJČEVI DOPISNIKI

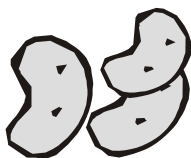

Kuharske recepte so nam poslali učenci POŠ Nova Cerkev, ki so jih pripravili za kostanjev piknik. Ta je bil oktobra pred njihovo šolo in je zelo uspel. Na piknik so povabili tudi starše, katerim so se predstavili učenci vseh štirih razredov in male šole. Učenci 4. razreda z razredničarko gospo Damjano Ferlic so (sami!) sestavili kuharske recepte in na prireditvi odigrali lepo igrico. Mi nekaj najbolj izvirnih receptov objavljamo in upamo, da vam bo današnje kosilo, če se boste natančno držali navodil, zelo uspelo!

KUHARSKA ŠOLA

FIŽOL PROTI NAPENJANJU

1 kg celjskega fižola
2 tona vojniškega žita
2 stroka koruza iz Socke
6 kg gorenjske čokolade
2 popravna znaka v primeru, da smo se zmotili
2 dva tedna stari jajci

Fižol proti napenjanju se ne sme kuhati na elektriki ali plinu, ker takrat izgubi hranilno vrednosti. Raje ga kuhamo na toplen jesenskem soncu. V primeru slabega vremena recept proti napenjanju odpade.

KOSTANJEV MLEČNI NAPITEK

1 liter mleka iz Nove Cerkve
kostanjevo meso
tri petelinja jajca
pet mletih oc virkov
1 steklenica otroškega
brezalkoholnega ruma
za dober okus še ščepec cimeta

To zmešamo in pustimo stati 7 dni.
Po tednu dni je unikaten kostanjev
mlečni napitek pripravljen za
serviranje.

VOJČEVI DOPISNIKI

GOBJI KLOBUČEK ZA MODNO KOSILO

2 rdeča mušnična klobuka, na katera damo 5 belih sončnih peg in 2 zelena gobja pecija ali beta.

Za dekoracijo potrebujemo mavrični preliv iz jesenskih sokov. Za pripravo modnega gobjega klobučka potrebujete veliko potrpljenja in dobre volje. Priporočamo vam, da ga ponudite manekenkam, ki se na gobjo kuho dobro spoznajo.

SLIVE Z MEDOM

Eno medeno svečo
za receptovo srečo,
daj v vrečo,
dodaj nagajive slive,
ki za neuspešen recept
niso nič krive.

ZELJE ZA ZDRAVO GLAVO

Skuhaj mlado travo
skupaj z zeljno glavo.
Juhu, rečeš BRAVO!

To uživaj enkrat na dan
in nikoli ne boš bolan.

Učenci 4. razreda POŠ Nova Cerkev
Z učiteljico Damjano Ferlic

, ŠE KULTURA...

Travnik

Travnik cvetoč je,
tam sonce sije,
ptice pojo in
živali rajajo.

Tam trata zeleni,
nihče je ne kosi,
da mravlje delajo
in metuljčki plešejo.

Ko pa noč se spet
povrne,
se ves travnik umiri,
razen murna, ki si poje,
lepo pesem iz noči.

Ne vem

Ne vem, zakaj čutim to,
ne vem, zakaj hočeš to,
ne vem, zakaj me hočeš zdaj,
ne vem, zakaj.

Vem, da me hočeš zdaj,
a ne vem, zakaj.
Veš, da te nočem več,
prizadel si me preveč.

Gozd
Tam daleč v gozdu
stoji hiška iz zlata,
tam pojejo ptičke
in plezajo veвериčke.
Je trata zelena,
se luna smeji,
tam lepo nebo se
v zvezdah blešči.

Šola za pet

Mi smo šola res za pet,
saj znamo do deset
preštet.
Če problem se kak nar'di,
ga učitelj'ca razreši.

N. N.

Vem, kaj mi boš rekel:
"Veš, da te ljubim še."
Nobene sladke besede več,
ker te nočem več.

Vem, da boš jokal,
to ti naj bo v spomin in za sladek spomin
na grenke dni
s teboj.

, ŠE KULTURA...

Sanje - zakaj?

Sanjam, sanjam,
da z mano si,
čeprav te ni.

Vem, da so sanje
nekakšna iluzija,
vem, da te z mano
ne bo nikdar več.

A zakaj si odšel
potiho,
zakaj si odšel
brez opozorila,
zakaj si odšel
brez slovesa,
zakaj?

Tisoč sekund brez vednosti,
tisoč minut brez tebe je
navadna nočna mora,
tisoč ur dolgega časa,
tisoč dni
brez sledi,
a samo eno vprašanje:
"Zakaj?"

Spomini

*Spomini so del človeka
in ga spremljajo vse življenje.*

Saj človek brez spomina

ne more živeti.

Zato pa nekateri

končajo življenje

zaradi greha

ali roke pravice.

*Takšna je vloga
spomina v življenju.*

Žarek

Kot sončni žarek
v moje misli
si prišel,
z mislijo nate
sem živel.

A žarka ta dan ni bilo
in vedela sem,
kaj je to.

Ljubezen, lepa nežna,
polna radosti in smeha
pod eno besedo
z mislijo žarek v ljubezni.

Misli

Misli se mi dan za dnem
sprehajajo v glavi brez
prestanka,
včasih me delajo živčno,
posebej, ko čakam nate,
ljubi moj,
o, zakaj te včasih ni,
daj, sproči mi vsaj to!

Misli mi vsak dan poletijo k tebi,
včasih se sprašujem,
kje si, kaj delaš,
se kaj spomniš name?
Ne, gotovo ne, ker me nočeš
imeti rad.

Vse to mi delajo
ene same misli,
edine, ki jih človek sploh še ima.

MLADI LITERATI

MOJ VSAKDAN

Jutro je. Vsa vas še spi in na nebu se še lepo vidi beli krajec lune, ko v moji sobi ob pol sedmih zazvoni ura.

Pogledam nanjo, si pomanem oči in se še vsa zaspana dvignem iz postelje. Prosim, naj ne vstanem z levo nogo, kajti verjamem, da to prinaša nesrečo. Potem poskrbim za svoj videz. Po tej osebni higieni odidem v kuhinjo, kjer si pripravim nekaj za pod zob. Ko se najem, odidem v sobo, kjer se oblečem in še enkrat preverim, če je v moji torbi vse, kar potrebujem za pouk. In že je čas, da odidem v šolo. Tja grem s prijatelji ali pa me pelje ati. Odidem v garderobo, se preobujem ter grem v razred, kjer imam prvo uro pouk. Kmalu je konec dveh ur pouka in takrat je čas za odmor in malico. Petnajst minut hitro preteče, vendar se lahko vsaj malo razgibamo in "prezračimo" svoje možgančke. Naslednje štiri ure se zelo "vlečejo" in tako zadnjo uro gledam že kar malo postrani. Ko zvonec oznani konec pouka, je že bolje. Spet odidem v garderobo, se obujem in grem na avtobus. Na avtobusu je grozna gneča. Zelo se prerivamo in dihamo slab, topel in onesnažen zrak. Ko prispemo do izstopne postaje v Zadobrovi, si vesela oddahnem, kajti vožnja iz Vojnika do Zadobrove traja dobrih deset minut in v takšnih razmerah je to obupno. Ko končno "prilezem" do doma, se preoblečem, pospravim sobo in se odpravim v kuhinjo, kjer me čaka toplo kosilo. Nato odidem v sobo, ležem na posteljo in se malo odpočijem, kajti dan je bil do sedaj kar naporen. Po počitku naredim nalogo in se učim ter ponovim novo snov. Po učenju mi ostane nekaj časa za konjičke. Odločim se, da se danes ne bom potepala, ampak bom rolala. Ker me rolanje kmalu utruji, odidem nazaj v hišo in gledam televizijo. Najpogosteje je to nadaljevanka Divji angel. Čas teče in kmalu je ura pol deset. Odidem v kopalnico, se umijem in grem v svojo sobo.

V postelji razmišljam o tem, kako sem preživela dan, in potem kmalu zaspim.

LAURA BELAK, 7. d

LOJTRCA

-SLOVENSKA-

1. Miran RUDAN – Zaradi nje
2. Anika HORVAT – Predala se ne bom
3. Mi2 – Teta ESTERA
4. Nude – Pepelka
5. Big Foot Mama – Led s severa

-TUJA-

- Lou BEGA – I 've got a girl
- Ricky MARTIN – Livin la vida loca
- Brintey Spears – Some times
- Witney HOUSTON – My love is your love
- Wenga boys – Bum, bum...

Lestvico za prvo številko našega Vojča smo po dolgih in napornih razpravah sestavili člani novinarskega krožka. Odslej vas vabimo, da jo pomagate sestaviti VI! Kako? Izpolnite kuponček in ga v sredo 7. uro prinesite v računalniško učilnico, na sestanek novinarskega krožka. Vsak mesec bomo izžrebali nekoga, ki bo prejel lepo (glasbeno) nagrado, zato se potrudite, saj se vam lahko izplača!

URŠA JURGEC, 6. c

VOJČEVA LOJTRA

KUPONČEK

Moja ušesa so kot najboljši komad v tem mesecu zaznala:

SLOVENSKI

TUJI,

zato želim, da se uvrstita na Vojčevo lojtro naj melodij.

IME IN PRIIMEK

RAZRED

ZVE(Z)IDNO NEBO ...

Zvezde si ogleduje: URŠ(UL)A JURGEČ, 6. c
Slike znamenj: NASTJA LEDINEK, 6. d

OVEN

Do novega leta ni več dolgo, zato še malo potrpi. Kmalu se ti bo uresničila tista skrita želja in finančn

BIK

Ne jezi se, če te tvoja ljubezen ne opazi. Do novega leta se bo vse spremenilo in pri učni uri ne sanjari, kajti koristilo ti bo, če boš poslušal.

DVOJČKA

Ne veš še, kaj neka oseba čuti do tebe. Malo še potrpi, pa boš mislil/a, da si v sedmih nebesih.

RAK

Samo zdi se ti, da te nihče ne razume. A ena oseba te zelo dobro pozna in razume, zato ne obupaj.

LEV

Lev je kralj živali, ampak ti mu nisi nič podoben. Zato ne lenari in poslušaj nasvete staršev.

DEVICA

Svet je lep. V januarju bo zate še posebej lepo. Če ti sreče ne bo prinesel začetek decembra, ti ga bo novoletno rajanje.

ZVE(Z)DNO NEBO ...

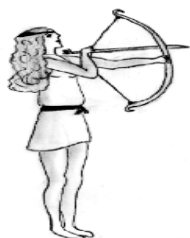
TEHTNICA

Ne čakaj pomladi, zdaj povej, kdo je tvoja ljubljena oseba. Povej to osebno, po telefonu ali v pismu.

ŠKORPIJON

Vedno se veseliš življenja in prav je tako. Tudi ta mesec bo posejan z zanimivimi dogodki, ki ti bodo prinesli nasmeh na ustnice.

STRELEC

Razmišljaš o svojih težavah? Ja, kdo pa je brez težav? Sedi in razmisli, videl boš, da je rešitev prav enostavna!

KOZOROČ

Morda te tarejo velike skrbi, ampak vse se bo uredilo. Ko si slabe volje, se loti reči, ki jih najraje počneš!

VODNAR

Šola je nora, ta mesec pa še posebej. Pazi, da se komu ne zameriš. Veliko jih pričakuje tvoj pozdravček ali vsaj prijazen pogled, zato jih ne razočaraj!

RIBI

Mesec skrivalnic in nenavadnih presenečenj. Veseli se ga! Pospravi sobo, da te obiskovalci ne bodo preveč čudno gledali.

(H)UMORISTI ...

POŠTENJAK

“Kje pa si ukradel to drago uro?”

“Kaj? Jaz sem poštenjak! Kupil sem jo.”

“Kje pa si dobil toliko denarja?”

“Ukradel sem ga.”

KUHARICA

Marjana se je učila za kuharico in se je nekega dne vrnila domov vsa žalostna.

Mama jo vpraša:

“Kaj pa je, hčerka, da si tako žalostna?”

“Mama, ne smem več v šolo, ker sem nekaj zažgala.”

“Daj no, daj! Preden se boš izučila, se ti bo še velikokrat pripetilo, da boš kaj pripalila.”

“Kaj si pa zažgala?”

“Šolo.”

VISOKA ŠOLA

Učitelj vpraša CENETA: “Ali mi znaš povedati, kako visoka je PRAVZAPRAV NAŠA ŠOLA?”

“METER PETDESET.”

“ZAKAJ RAVNO TOLIKO?”

“ZATO KER JO IMAM ČEZ GLAVO.”

MATEMATIK:

“Luka, kako je šla matematična šolska naloga?”

“Dobro, ata.”

“Koliko nalog ste imeli?”

“Pet.”

“Pa si vse pravilno rešil?”

“Razen prvih dveh in zadnjih treh.”

OCENA:

“Zakaj imaš pri zgodovini nezadostno oceno?”

“Zato, ker me učitelj sprašuje take stvari, ki so se zgodile pred mojim rojstvom.”

SHUIŠEVALNA:

Mojca hoče shuišati in odločila se je, da bo šla jezdit konje in bo shuišala. Rok jo vpraša: “Mojca, si že kaj shuišala?”

“Jaz ne, konj pa zelo.”

KINO:

Mama, daj mi 500 sit za revno žensko.

Kje pa je ta ženska?

V kinu za blagajno sedi.

PRVO ŠTEVILKO VOJČA SNO USTVARILI...

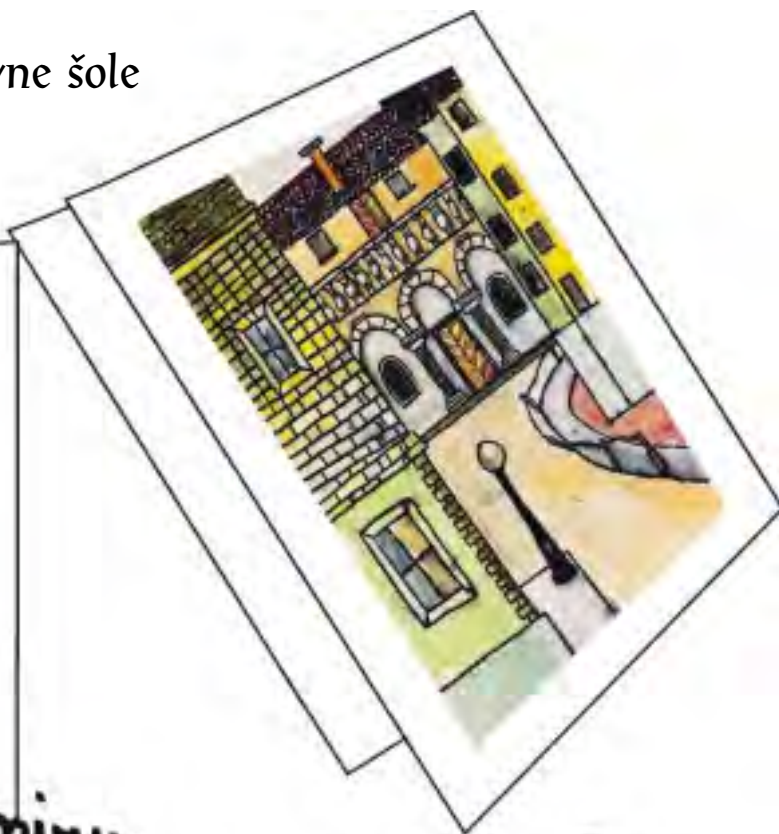

— ČLANI PREDMETNE STOPNJE NOVINARSKEGA
KROŽKA OSNOVNE ŠOLE VOJNIKI!

Učenci in delavci Osnovne šole
Vojnik vam v novem
tisočletju želimo:

miru

rdjelbickoo

prizetne trenutke

Kduvanja

čas na
prizateljje

delal' ga kuompiuja

izpolnjene
zele

veselija

ljubermi

spoštovanja

medsebojnega
korumovanja

smeha